Leinaja emand.

Lihuniku emanda wana kass oli ärasurnud ja tema kergesaba röökis teda taga, n'agu oleks kes teab mis õnnetus sündinud. Kädistada ja tapelda ehk nutta ja uluda, see on wana naestel wäga käepärast.

„Kui sa juba ühe surnud kassi pärast nii palju kisa teed ja ulud," ütles naaber, „mis sa siis weel teeksid, kui so mees ehk mõni solasteſt sureks?"

„Sa räägid ka n'agu rumal inimene!" kostis emand ja nuttis kibedaste, „neid saan ma ju teises ilmas jälle kätte, mis ma nende pärast suurt leinaks; aga mu Miitsat ei saa ma iial enam näha! See ajab südant lõhkema"!

Nus maja.

Üks kümnik, kes kahekümnet oli wõtnud, sai rikkaks ja laskis endesele linnas nut moodi kuuenurgalise maja ehitada, mis ime pärdik wälja näitas. Kõik taluinimesed, kes linnas käisid, jäid selle maja juures seisma ja waatama. Seda aga ei sallind kümnik, pistis pea aknast wälja ja ütles: „Arwate minu maja kiriku olewad, et seal wahite?"

„Ei seda küll mitte", kostsid talupoead, „sest kui ta kirik oleks, ega siis saadan aknast wälja ei wahiks."

Eesti-maa-rahwa Kalender 1876, lk. 35